

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВНУТРІШНІХ СПРАВ**

**РОЛЬ ТА МІСЦЕ ОВС У РОЗБУДОВІ
ДЕМОКРАТИЧНОЇ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ**

Матеріали V

Міжнародної науково-практичної конференції

Частина 2

(26 квітня 2013 р.)

Одеса
ОДУВС
2013

УДК 351.74
ББК 67.401.133
Р68

Статті друкуються в авторському варіанті.
Оргкомітет дозволив собі лише скорочення
статей, які суттєво перевищували пропоновані обсяги.

Роль та місце ОВС у розбудові демократичної правової
Р68 держави : матеріали V міжнар. наук.-практ. конф., ч. 2,
26 вітня 2013 р. — Одеса : ОДУВС, 2013. — 168 с.

До збірника ввійшли матеріали V Міжнародної науково-практичної конференції «Роль та місце органів внутрішніх справ у розбудові демократичної правової держави» за такими напрямками: актуальні проблеми правового та соціально- економічного розвитку держави, актуальні проблеми адміністративного права, процесу та адміністративної діяльності ОВС; актуальні проблеми досудового слідства та оперативно-розшукової діяльності; актуальні проблеми професійної підготовки працівників ОВС.

УДК 351.74
ББК 67.401.133

ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ

Забезпечення прав і свобод людини й громадянина є на сьогодні найважливішою проблемою внутрішньої та зовнішньої політики усіх держав світової спільноти. Процес побудови демократичної, правової, соціальної держави України безперечно пов'язаний із забезпеченням прав і свобод людини й громадянина, їх практична реалізація є тим критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного розвитку будь-якої держави. Права й свободи людини й громадянина визначають зміст і спрямованість діяльності держави, що згідно з Конституцією є відповідальною перед людиною. Людина, її життя й здоров'я, честь і гідність, недоторканість та безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Утвердження й забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави [1, 3].

Сучасне розуміння прав людини склалося після Другої світової війни. Кульмінацією цього процесу стало прийняття 10 грудня 1948 р. Генеральною Асамблеєю ООН Загальної декларації прав людини, перша стаття якої зазначає: «Всі люди народжуються вільними й рівними у своїй гідності та правах. Вони обдаровані розумом і совістю й повинні діяти один щодо іншого відповідно до духу братерства...». У Преамбулі закріплюється, що Генеральна Асамблея проголошує цю загальну Декларацію прав людини як певний зразок, відповідати якому повинні прагнути всі народи й держави, щоб кожна людина й кожна структура суспільства постійно, враховуючи положення цієї Декларації, прагнули шляхом здійснення просвітницької та освітньої діяльності сприяти повазі цих прав і свобод, а також забезпечити шляхом національних і міжнародних прогресивних заходів їх загальне й ефективне визнання та дотримання як серед народів держав - членів Організації, так і серед народів тих територій, що перебувають під їх юрисдикцією. В інтересах забезпечення захисту принципів справедливості, 4 листопада 1950 р., Рада Європи прийняла Конвенцію про захист прав і основних свобод людини, що відома як Європейська конвенція з прав людини. Вперше у світі зазначена Конвенція гарантувала захист прав і свобод Європейським судом з прав людини [5, 194].

Права та свободи людини й громадянина — це правові можливості, які необхідні для існування й розвитку особи, які визнаються невід'ємними, мають бути загальними й рівними для кожного, забезпечуватись і захищатись державою в обсязі міжнародних стандартів. Соціальне призначення основних прав і свобод громадян виявляється в тому, що вони втілюють ідеали демократії, гуманізму й справедливості, сприяють всебічному розвитку особи, надають громадянам широкі можливості для активної участі в управлінні суспільством і державою, сприяють підвищенню рівня загальної та правової культури особи, удосконаленню демократичного способу життя. Для реалізації конституційних прав, свобод і обов'язків громадян має діяти принцип їх найвищої юридичної сили [4, 87].

Для сучасної соціальної ситуації в Україні характерні такі явища, як: недієздатність загальних правових принципів і норм, конкуренція джерел права або суперечність між різними нормативними актами. Говорячи про законодавчу діяльність, можна констатувати невисоку якість, нестабільність багатьох законів, недостатню наукову обґрунтованість їх змісту, відсутність належної системи врахування й використання громадської думки та в застосуванні законодавчої техніки.

Замість проголошених у Конституції загальних прав людини та громадянина й всупереч принципам загальної правової рівності в реальному житті діє багато установлених владою особливих прав - привілеїв, спеціальних правових режимів, різних правових винятків і пільг на користь окремих осіб, груп, професій, соціальних верств, територій тощо.

Було б помилкою вважати, що розпад тоталітарної держави автоматично призведе до визнання прав людини, утвердження її пріоритету. Проблеми правового нігілізму не зникли з розпадом СРСР, а постали в новій площині, що відповідає сучасному стану розвитку нашої демократії, історичному досвіду, рівню політичної та правової культури, бажанню будувати свою незалежну демократичну, правову державу. Правовий нігілізм набуває поширення, особливо під час виборчих кампаній — виборів до Верховної Ради та виборів Президента. У наш час кандидати щедри на обіцянки народу, насамперед щодо забезпечення соціальних прав, які не можуть бути гарантовані, оскільки для цього не створені економічні умови. Особливо декларативними є зобов'язання, пов'язані з фінансовим і матеріальним забезпеченням: виплата заробітної плати, підвищення життєвого рівня населення, пенсій, заробітної плати. Численні обіцянки та їх невиконання негативно впливають на свідомість громадян, породжують недовіру, а нерідко - негативне ставлення до закону, держави, представників влади [6, 71].

Отже, щоб привести права й свободи людини у відповідність до вимог правової держави, необхідно здійснити велику роботу в багатьох напрямках: по-перше, треба переглянути існуючий перелік прав і свобод людини. Суспільство повинне, насамперед, гарантувати ті права людини, які можна не лише обіцяти, а й виконувати. По-друге, слід визнати, що міжнародний стандарт прав людини повинен бути вихідною точкою економічного й правового прогресу. Досягти цього можна шляхом творчого сприйняття найціннішого, що напрацьовано міжнародним співтовариством. Необхідно дотримуватися принципу пріоритетності міжнародних норм, які регулюють права й свободи особистості, щодо норм внутрішньодержавних.

Також потрібно привести все право у відповідність до чинних міжнародних пактів про права людини. Мається на увазі не лише узгодження чинних норм, а заповнення тих прогалів, що існують у системі права. Існує чимало перешкод на шляху гарантування прав людини та громадянина, зокрема ще не відпрацьовано механізм реалізації прав і свобод у системі правоохоронних органів.

На сучасному етапі розвитку українського суспільства першочерговим завданням є всебічна й повна реалізація прав і свобод громадян. Їх забезпечення й закріплення в Основному Законі держави – Конституції України є важливим кроком до побудови громадянського суспільства з основними пріоритетами інтересів людини. Коли держава буде створювати всі умови для реалізації громадянами власних можливостей – дійсно можна стверджувати про перехід до суспільства з громадянськими пріоритетами.

Література:

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Европейская конвенция о защите прав человека и основных свобод от 4 ноября 1950 г. // Международные акты о правах человека. – М., 1998. – Ст. 59.
3. Общая декларация прав человека от 10 декабря 1948 г. // Международные акты о права человека. – М., 1998. – Ст. 30.
4. Годованець В.Ф. Конституційне право України [Текст]: Навч. посіб. / В.Ф. Годованець. – К.: МАУП, 2005. – С. 84 - 92.
5. Захист прав людини і громадянина в Україні: стан, проблеми і перспективи [Текст] // Бюлетень Міністерства юстиції України. - 2008. - № 11/12. - С. 194 – 203.
6. Колодій А.М., Олійник А.Ю. Права людини і громадянина в Україні [Текст]: Навч. посібник / А.М. Колодій, А.Ю. Олійник. – К.: Юрінком Інтер, 2003.– 340 с.

ЗМІСТ

Аблов А.Г. РОЛЬ ОВС В РОЗВИТКУ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ МОДЕЛІ ДЕРЖАВИ.....	3
Авілова В.В. ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ.....	5
Авраменко Е.С. ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ОДОРОЛОГІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ В УКРАЇНІ.....	6
Албул С.В. ВИКОНАННЯ СПЕЦІАЛЬНОГО ЗАВДАННЯ З ПОПЕРЕДЖЕННЯ ЧИ РОЗКРИТТЯ ЗЛОЧИННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІЗОВАНОЇ ГРУПИ ЧИ ЗЛОЧИННОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ: НОВИЙ КРОК У ПРАВОВОМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ.....	7
Андрєєв М.Ю. ПРОБЛЕМИ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ ОВС.....	9
Андрущенко К.В. КОНТРАКТ ЯК ОСОБЛИВА ФОРМА ТРУДОВОГО ДОГОВОРУ.....	10
Аносенков А.А. МІГРАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ ЯК ФАКТОР ВПЛИВУ НА ЕКОНОМІКУ УКРАЇНИ.....	11
Антонюк І.Л. ІСТОРИЧНИЙ АСПЕКТ РОЗВИТКУ ІНСТИТУТУ ПІДСУДНОСТІ: НАДБАННЯ МИНУЛОГО ТА ПЕРСПЕКТИВИ МАЙБУТНЬОГО.....	13
Бадюк М.О. ПРОФЕСІЙНА ДЕФОРМАЦІЯ ОСОБИСТОСТІ ПРАЦІВНИКА ОВС.....	14
Бадюк М.О., Стах Р.М. ОКРЕМІ АСПЕКТИ ПРОФІЛАКТИКИ ЗЛОЧИНІВ СЕРЕД НЕПОВНОЛІТНІХ, ЩО ЗДІЙСНЮЮТЬСЯ НА ОБ'ЄКТАХ ЗАЛІЗНИЧНОГО ТРАНСПОРТУ.....	15
Баліцька Є. ВИКЛЮЧЕННЯ З ПОВНОГО ТОВАРИСТВА ЯК ПІДСТАВА ДЛЯ ПРИПИНЕННЯ КОРПОРАТИВНИХ ВІДНОСИН.....	17
Білоусова А.О. ВІДШКОДУВАННЯ ПОТЕРПІЛОМУ ШКОДИ, ЗАВДАНОЇ АДМІНІСТРАТИВНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ.....	17
Бондар Т.А. ДЕРЖАВНА РЕЄСТРАЦІЯ НЕРУХОМОСТІ В УКРАЇНІ: ОСОБЛИВОСТІ СТАНОВЛЕННЯ.....	19
Брушньовська І.І. ВДОСКОНАЛЕННЯ ЗЕМЕЛЬНОЇ РЕФОРМИ УКРАЇНИ – ДОСВІД ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ.....	21
Виноградова А.А. ДО ПИТАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ.....	22
Вінтоняк В.К., Маховська Н.В., ФОРМИ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ З ГРОМАДСЬКИМИ ФОРМУВАННЯМИ.....	23
Віслоян П.М., Чуб К.А. ДЕЯКІ АСПЕКТИ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДРОЗДІЛІВ ТРАНСПОРТНОЇ МІЛІЦІЇ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ НАЛЕЖНОГО ФУНКЦІОНУВАННЯ ТРАНСПОРТНОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ.....	24
Гаджієва Д. ЗНАЧЕННЯ СУДОВИХ ПОСТАНОВ У ГОСПОДАРСЬКОМУ СУДОЧИНСТВІ.....	26
Гандзій О.А. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ПРАЦІВНИКА МІЛІЦІЇ.....	26